

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobců: **a) M. L., b) K. L., c) nezl. Š. L.**, zast. matkou K. L., jako zákonnou zástupkyní, všichni žalobci zastoupeni JUDr. Petrem Práglem, advokátem, se sídlem v Ústí nad Labem, Dlouhá 1548/5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 10. 2005, č. j. 14 Az 570/2003 – 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna zástupci žalobců JUDr. Petru Práglu, **s e p ř i z n á v á** v částce 2150 Kč a bude mu vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ústí nad Labem spojil usnesením ze dne 4. 10. 2005 ke společnému projednání a rozhodnutí řízení o žalobě žalobce M. L., nar. x proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2003, č. j. OAM-3581/VL-10-C10-2003 (vedené u uvedeného soudu pod sp. zn. 14 Az 570/2003), a řízení o žalobě žalobců K. L. a nezl. Š. L. proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2003, č. j. OAM-3580/VL-10-C10-2003 (vedené u uvedeného soudu pod sp. zn. 14 Az 569/2003) s tím, že obě budou projednány pod sp. zn. 14 Az 570/2003. Rozsudkem ze dne 4. 10. 2005, č. j. 14 Az 570/2003 – 25, žaloby zamítl pro jejich nedůvodnost (§ 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního - dále jen „s. ř. s.“), když dospěl k závěru, že přezkoumávaná rozhodnutí žalovaného, jimiž nebyl žalobcům udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění zákona č. 2/2002 Sb., a v nichž bylo rozhodnuto, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona, v platném znění, byla vydána zcela v souladu se zákonem o azylu. Uvedený

rozsudek byl doručen žalobci M. L. dne 24. 10. 2005 a žalobkyni K. L. (zákoně zástupkyni Š. L.) dne 17. 10. 2005.

Proti uvedenému rozsudku podali všichni tři žalobci (dále jen „stěžovatelé“) společnou kasační stížnost sepsanou a podepsanou jen K. L., matkou dalších dvou žalobců, dne 2. 11. 2005, v níž navrhovali, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně podali návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle ustanovení § 107 s. ř. s. a návrh na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

Usnesením ze dne 31. 1. 2006, č. j. 14 Az 570/2003 – 47, Krajský soud v Ústí nad Labem ustanovil zástupcem stěžovatelů JUDr. Petra Prágla, advokátka, se sídlem v Ústí nad Labem, Dlouhá 1548/5. Jmenovaný advokát doplnil kasační stížnost podáním ze dne 21. 2. 2006, v níž vytýkal soudu, že o věci rozhodl bez nařízení jednání za použití ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., aniž by měl náležitě prokázáno, že výzva soudu, v níž o tomto svém záměru stěžovatele informoval, byla stěžovatelům skutečně doručena. Namítal dále, že je nepřezkoumatelný závěr soudu, v němž se ztotožnil s rozhodnutím žalovaného o neudělení tzv. humanitárního azylu stěžovatelům. Připojil se k návrhu stěžovatelů na zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci uvedenému soudu k dalšímu řízení a též k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 24. 1. 2006 a jeho doplňku ze dne 8. 3. 2006, popřel oprávněnost podané kasační stížnosti a vyslovil přesvědčení, že jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Neakceptoval obecně vznesenou námitku nepřezkoumatelnosti odůvodnění správního rozhodnutí o neudělení azylu v části pojednávající o humanitárním azylu ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu s tím, že v případě stěžovatelů, jejichž zemí původu je Slovenská republika, je i stručné odůvodnění neudělení tohoto typu azylu zcela postačující.

Krajský soud v Ústí nad Labem předložil spis Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti s předkládací zprávou, že kasační stížnost pokud jde o žalobce M. L. je podána včas, avšak pokud jde o K. L. a jejího nez. syna Š. L., byla podána opožděně.

Protože Nejvyšší správní soud z obsahu podané kasační stížnosti ze dne 2. 11. 2005 zjistil, že ji podala stěžovatelka K. L., matka stěžovatelů M. a Š. L., nejen za sebe a nez. Š. L., ale i jako zákonná zástupkyně M. L., který však již v době podání kasační stížnosti byl zletilým (dosáhl zletilosti dne 30. 4. 2005) a jeho matka tudíž od tohoto data nemohla vystupovat v řízení jako jeho zákonná zástupkyně, vyzval zástupce stěžovatelů JUDr. Petra Prágla o sdělení, zda M. L. udělil plnou moc své matce k podání kasační stížnosti a v kladném případě o její předložení soudu. Zástupce stěžovatelů sdělil soudu přípisem ze dne 5. 12. 2006, že vyzval stěžovatelku K. L. i stěžovatele M. L. k předložení požadovaného dokladu, avšak jeho výzvy zůstaly bez odezvy.

Nejvyšší správní soud nemohl o kasační stížnosti stěžovatelů věcně rozhodnout, neboť v případě stěžovatelů K. a nez. Š. L. je podána opožděně a v případě stěžovatele M. L. je podána osobou, která k tomuto úkonu nebyla stěžovatelem zplnomocněna.

Z obsahu spisu plyne, že napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, který obsahuje řádné poučení o lhůtě dvou týdnů k podání kasační stížnosti, byl K. L. doručen

do vlastních rukou dne 17. 10. 2005, jak o tom vypovídá číselný záznam na doručence obálky, v níž byl rozsudek doručován, který je opatřen podpisem uvedené stěžovatelky. Kasační stížnost byla podána stěžovatelkou na poště v B. p. B. dne 2. 11. 2005, což je ověřitelné z otisku razítka uvedené pošty. Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu, začíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s., lhůta určená podle týdnů, měsíců, nebo roků, končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, jenž určil počátek lhůty. Podle ustanovení § 40 odst. 4 s. ř. s., je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu, nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence a nebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Jak již bylo výše uvedeno, napadený rozsudek byl stěžovatelce K. L. doručen v pondělí dne 17. 10. 2005. Lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti počala tudíž běžet dne následujícího, tj. 18. 10. 2005 (§ 40 odst. 1 s. ř. s.) a skončila v pondělí dne 31. 10. 2005 (§ 40 odst. 2 s. ř. s.). Uvedený den – pondělí - se svým označením shoduje s označením dne, který určuje počátek lhůty, jímž je den doručení napadeného rozhodnutí stěžovatelce, tedy pondělí 17. 10. 2005. K zachování lhůty pro podání kasační stížnosti bylo třeba, aby nejpozději v pondělí dne 31. 10. 2005 byla kasační stížnost předána soudu, nebo soudu zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, anebo předána orgánu, který má povinnost podání doručit. Z obsahu spisu však jednoznačně vyplývá, že kasační stížnost byla stěžovatelkou podána na poštu až dne 2. 11. 2005. Stalo se tak nepochybně po marném uplynutím zákonem stanovené lhůty a tudíž opožděně.

Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud musel kasační stížnost stěžovatelky K. L., podanou též za jejího nezl. syna Š. L., jako opožděně podanou odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., aniž by se mohl zabývat její důvodností.

V případě stěžovatele M. L., jemuž byl napadený rozsudek v Ústí nad Labem doručen dne 24. 10. 2005 (protože v té době byl již zletilým) se sice jednalo o včas podanou kasační stížnost, avšak podanou osobou k tomu stěžovatelem nezplnomocněnou. Matka stěžovatele neměla již v uvedenou dobu oprávnění za zletilého stěžovatele kasační stížnost podat, aniž by k tomu byla stěžovatelem zplnomocněna. Tento nedostatek podmínky řízení se vzdor snaze soudu o její odstranění nepodařilo napravit, a proto Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než kasační stížnost podanou stěžovatelem M. L. odmítnout ve smyslu ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s. rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ta byla odmítnuta.

Odměna zástupci stěžovatelů, advokátu JUDr. Petru Práglvi, který byl stěžovatelům k jejich žádosti ustanoven Krajským soudem v Ústí nad Labem, byla určena za dva úkony právní služby po 1000 Kč, [příprava a převzetí zastoupení - § 9 odst. 1 písm. b), písemné podání soudu ve věci samé – doplněk kasační stížnosti - § 9 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve spojení s ustanovením § 9 odst. 1 písm. f) téže vyhlášky v tehdy platném znění] a dále byla přiznána paušální částka 2 x 75 Kč [§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.], celkem tedy 2150 Kč. Uvedená částka bude zástupci stěžovatelů vyplacena do 30-ti dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. prosince 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu